

Daniel Denvir: Donald Trump är ett hot mot USA:s demokrati. Men han uppstod inte ur tomma intet.

[Ur [Jacobin magazine](#), 19 juni 2020. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Liberalerna gör rätt i att fördöma Donald Trump för hans katastrofala misskötsel av coronaviruspandemin och hans ohöljda förakt för demokratin. Men Trump är ingen avvikelse: hans uppkomst var bara möjlig på grund av en politisk samsyn mellan Republikaner och Demokrater som under en hel generation har ödelagt den amerikanska politiken och samhället.

President Donald Trump i Vita husets kabinettrum 15 juni 2020 i Washington, DC. (Doug Mills-Pool / Getty Images)

Covid-19-pandemin har nu dödat mer än 100.000 amerikaner och utgör ett tydligt brott i det som har varit landets ekonomiska och sociala verklighet. Liberala kritiker gör rätt i att säga att Donald Trump är farlig och att han nu har lett en katastrof som har varit fullt möjlig att förhindra. Men en fullständig bedömning av Trumps hot mot amerikanska normer och institutioner måste inse att han är ett resultat av båda. Den måste också reda ut varför ett historiskt uppror mot polisvåldet i en stad som styrs av Demokraterna plötsligt har kullkastat karantänen.

Liberaler som hade påstått sig leda motståndet mot Trump fann sig nu vara tilldelade rollen som ett av många mål för ett massuppror. Obamas nationella säkerhetsrådgivare Susan Rice förkunnade att upproren kom ”direkt ur ryssarnas manus”, och hennes villfarelse sammanfattar på ett perfekt sätt liberalernas oförståelse.

Samtidigt är de ekonomiska omständigheterna för vanligt folk katastrofala. Ilska och behov drev samman folk och gjorde slut på den sociala distanseringen: både på gatorna för att protestera och på arbetsplatser, när ”återöppningen” tog bort folk från arbetslöshetslistorna. Coronaviruset fortsätter att sprida sig. Inte bland maskerade demonstranter utomhus utan i solbältet – inklusive Tulsa där Trump går vidare med sin plan på ett stort inomhusmöte dagen efter Juneteenth.*

Den 12 mars varnade Trump för att den pågående krisen skulle kunna ge honom en förevändning för omfattande befogenheter: ”Jag har rätt att göra en massa saker som folk inte ens känner till”, sa han drömmande. För några veckor sedan hotade han att sätta in militär för att slå ner demonstrationerna.

Inför valen i november kommer Trump att bedriva kampanjer mot inte bara välkända spöken som Kina och invandrare, utan också ”antifa” och ”skurkar”. Trump är en världshistoriskt otäck figur. Men hans språk ger genljud eftersom USA sedan länge har blivit duktigt på retorik om främlingsfientlighet, lag och ordning och skränig nationalism. En mäktig minoritet är fortfarande beredd att i säkerhetens namn ge våra härskare ännu mer makt.

Värsta tänkbara scenario

Trumps auktoritära stil har prioriterat personlig lojalitet, TV-tittarsiffror och hans egen möjlighet att bli omvald framför folkhälsa och vetenskap, alltmedan folk dör och ekonomin drabbas katastrofalt. Han agerar i den etablerade politikens vakuum och förkunnar att han och det officiella våld som han härskar över är den tunna blå linje som skiljer samhället från dess fiender. Presidentens räddning kan vara att hans sjukliga narcissism leder till den mest otroliga oduglighet som gör det osannolikt att han kommer att kunna uppfordra den strategiska begåvning som krävs för att omvandla den liberala demokratin till den auktoritära form som hans belackare fruktar mest.

Men det värsta tänkbara scenariot var alltid att denne äregirige man skulle leda en stor kris. I januari såg det ut som om den krisen skulle kunna bli ett krig mot Iran. Istället fångades vi i en global pandemi som har givit Trump en fruktansvärd makt över allas liv och död. Så kom polisens mord på George Floyd i Minneapolis, där mordets utdragna sadism fångades på video. När ridån slets bort visade sig monstret vara något mycket vanligare och bekant än en ensam gamling i Vita huset.

Protester bröt ut över hela landet, polisfordon och till och med en hel polisstation sattes i brand, utbredd plundring och hundratusentals människor på gatorna, med mask men socialt närmare på ett sätt som vi inte hade varit på flera månader. Folk hade givit allt för att besegra Covid-19. De stannade hemma och passade och utbildade sina barn medan de arbetade på distans. Om de hade outhärliga arbeten utsatte de sig för risker. De drabbades av uppsägningar och väntade på arbetslöshetsersättning – eller fick aldrig det. Karantänen antogs ge den amerikanska regeringen tid för att plana ut kurvan och genomföra testning och smittspårning i nödvändig omfattning.

* Juneteenth är en minnesdag som hålls till minne av slaveriets avskaffande 1865 – öa.

Istället möts vi av en ekonomi som har rasat ihop, med otillräcklig hjälp för att hejda det elände som redan brutit ut, och föga tilltro till att vi kommer att klara oss särskilt mycket bättre under en andra våg. Alla offrade sig för att rädda varandra. Det står nu klart att regeringen slösade bort våra uppoffringar, och eftersom utvecklingen av ett vaccin är en öppen fråga kanske den de facto snubblar in i en strategi av ”flockimmunitet”.

Folk led och dog inte på grund av ett nytt coronavirus utan på grund av en långvarig samhällskris som föregick det. Den amerikanska kapitalismens motsättningar har hela tiden varit den viktigaste ”superspridarhändelsen”.

Grym narcissism

Den egentliga pandemipolitiken verkar nu lika avlägsen som tiden innan vi visste vad Covid-19 var. Konflikter ägde rum långt borta på skärmar. Guvernör Andrew Cuomo utstrålade ett yttre av kompetens samtidigt som pandemin spreds utanför all kontroll i hela New York. Joe Biden sände direkt från sin källare, och skuggboxades tafatt med sina egna förvirrade ord. I Washington ansträngde sig Anthony Fauci för att behålla Trumps nåd, medan presidenten själv föreslog injektion av desinfektionsmedel som en möjlig behandling och berättade att han hade börjat ta hydroxiklorokin. Federala, statliga och lokala regeringar hamstrade tiotals miljoner doser av en behandling som inte bevisats vara effektiv, innan FDA nu i veckan drog tillbaka tillståndet.

Trump's grymma narcissism yttrade sig i ett dödligt förakt för sakkunskap. Och tristess. Han sysselsatte sig med att klara av gamla skulder, avskedade tillsynschefen för CIA, general Michael K Atkinson, på grund av att han hade fört vidare tipset som hade föranlett åtalsprocessen till kongressen. Samtidigt hade tillförordnade örlogsminister Thomas B Modly – som senare avgick – föregripit Trumps missnöje genom att avsätta kommandörkapten Brett Crozier från sin befälspost. Croziers synd var att skriva ett brev och begära aktioner för att kontrollera ett utbrott på sitt hangarfartyg.

Som Trumps liberala kritiker konstaterar hade hans nyckfulla vanstyre varit i vardande sedan länge. I februari ingrep Trumps justitieminister Bill Barr i fallet mot den tarvliga bedragaren Roger Stone, och minskade det långa fängelsestraff som åklagarna hade krävt, efter att Trump twittrade mot detta ”rättsövergrepp!” Republikanska senatorer säkerställde att Trump slapp sitt eget riksriättsåtal, och avvisade de omfattande bevisen för att presidenten hade undanhållit militär hjälp till Ukraina för att tvinga fram en undersökning av Joe Bidens son. (Hunter Bidens hisnande korruperade handlingar är, vad det verkar, helt lagliga.) Istället för att bli en räkenskap visade sig riksriättsåtalet bli ett avslöjande av det uppenbara: eftersom republikanerna kontrollerar senaten kan Trump nästan göra vad han vill.

Förra månaden försökte Bill Barr få anklagelserna mot högersensationen Michael T Flynn, som hade erkänt sig skyldig till att ha ljugit för FBI, nerlagda. En triumferande Trump lade ut ett twittermeddelande som fördömde ”smutsiga snutar och ohederliga politiker” för att jaga hans tidigare, kortlivade nationella säkerhetsrådgivare”. Obama, som Trump påstår ha iscensatt en enorm konspiration för att krossa honom, varnade för att ”vår grundläggande förståelse av rättssäkerhet är i fara”.

Men den nyheten försvann snabbt i dimman och ersattes av pandemins oupphörliga fasa. Så gick folk ut på gatorna och slogs med poliser och plundrade kapitalister. Trumps varning att ”när plundringarna börjar så börjar skjutandet” var ett öppet hot. Men denna isande fras var också en korrekt

beskrivning: rättssäkerhet är att använda våld för att skydda klassmakten. Att plundra både bryter mot lagen och kränker privategendomens helighet. I handling avslöjar den det straffrättsliga systemets verkliga syfte.

Vardagligt ursprung

Liberala kritiker ser Trump som en avvikelse som har inrättats av en utländsk fiende, eftersom det vore alltför oroande att medge att hans ursprung var den vardagliga inrikespolitiken. Istället lärde de sig älska FBI och hata Ryssland. Samtidigt upptäckte konservativa som hade hypnotiserats av Fox News att deras traditionella kärlek till poliser inte sträckte sig till en skamlig ”djup stat”.

Det ingendera sidan kan förstå är att Trumps brottslighet härrör ur själva de institutioner som han har bestämt sig för att krossa. De kan inte begripa det på rätt sätt eftersom den amerikanska politiken vanligtvis tolkas med ett parti för ögonen, Republikanerna eller Demokraterna.

Trump har kunnat bryta mot normerna och undergräva institutionerna eftersom båda alltid har varit ihåliga förevändningar. Tillämpning av lagen existerade samtidigt med ytterst flagranta officiella brott långt innan Trump ansågs ha skämt ut Ovala rummet. Både liberaler och konservativa hyllade de sedan decennier förda ”krigen” mot brott, invandrare och – efter 11 september – terror. Båda partierna drev fram en kultur av laglöshet till försvar av ”lag och ordning”.

När den ekonomiska otryggheten ökade lockade en politisk samsyn mellan båda partierna över folk till en säkerhetsagenda, samtidigt som ekonomiska behov stämplades som att komma från samma ovärdiga, rasrelaterade parasiter som framställdes som säkerhetshot. Genom att selektivt presentera samhällskonflikter i form av kulturkrig avledde de uppmärksamheten från att de stridande sidorna var överens när det gällde ekonomiska frågor.

När den internationella ekonomin på 1970-talet gick in i en stadig inbromsning fick den nyliberala kontrarevolutionen luft under vingarna: fackföreningar krossades och lönerna stagnerade medan kapitalisterna genomsökte planeten efter nya vinstmöjligheter. Nya Demokrater besegrade partiets mer socialdemokratiska flygel och gick från partiets historiska bas inom den organiserade arbetarrörelsen till att vädja till yrkesutbildade i förstäderna. Denna svängning till förmögna väljare innebar också att Demokraterna började tävla med sina Republikanska rivaler om säkerhetspolitiken: på gatorna, vid gränsen och utomlands.

För att locka yrkesutbildade förstadsbor som var inkvarterade i segregerade bostadsområden och samhällen, anslöt sig de nya Demokraterna till Republikanerna för att stöda reformer av välfärdsystemet, som lovade att hindra att ”hårt arbetande amerikaners” skatter omfördelades till fattiga färgade människor som inte förtjänade dem. De stödde massfängslande, eftersom livet – vare sig det slutar i välstånd eller fängelse – bara handlade om val och rättvisa löner. De drev en hård linje om gränssäkerheten, eftersom bara vaksamhet och styrka kunde skydda vårt lands välsignade ställning från avundsjuka fiender till ett välförtjänt utvalt folk.

Det var förstås inte bara förmögna yrkesutbildade som stödde denna politik: eftersom ekonomiska förändringar eller till och med blott förbättringar hade skurits bort från den offentliga diskussionen och gatuväldet ökade snabbt, var nu förtryck den enda sortens säkerhet som staten erbjöd.

Ingen vision om framtiden

Demokratiska befattningshavare, tyckare och många väljare kräver nu en återgång till det normala, och har valt Joe Bidens löften om återuppbyggnad framför Bernie Sanders' vänsterpopulism. Men Bidens blodfattiga kampanj är i bästa fall ett svagt eko av ett en gång i tiden stabilt etablissemang som inte har någon vision om framtiden, just på grund av att det inte kan förlika sig med sitt förflutna. Liberalerna har anammat en avbild av något som inte längre existerar.

Vi behöver inte söka trygghet i nostalgi för att kämpa mot Trumps skamlösa diktatorsfasoner: det är i själva verket rent av skadligt. Liberalerna gör rätt i att hävda att presidenten utgör ett farligt hot mot detta land och resten av världen. Vänstern har för sin del till stor del struntat i den oändliga berättelsen om hans försyndelser, förmodade helt rätt att riks rätt var en återvändsgränd, och konstaterade att landets tidigare "normala" ordning var så kuslig och fylld av motsättningar att den gjorde Trump till president.

Varje kritisk analys måste grunda sig på historien. 19 januari 2017, dagen innan Trump tillträdde, var USA ett land med en fossildriven ekonomi som rusade i blindo mot klimatkaos, en kolossal arkipelag av massfängslanden, en militariserad gräns i söder, ett land där första världens rikedomar existerade jämte tredje världens fattigdom, där legaliserad korruption bestämde lagstiftningen och ett permanent globalt krig fördes utan att bry sig om inhemska och internationella lagar.

Trump har skapats av den samhällsordning som föregick hans regering, han är ingen utomjording. USA:s särställning har hindrat hans liberala kritiker från att inse Trumps naturliga livsmiljö. Han är förstas från New York, där förstädernas reaktionära populism förenade sig med Manhattans storfinans och fastighetsbolag för att skapa det moderna NYPD (New York Police Department).

De som genomförde politiken med massfängslanden gjorde det delvis enligt reglerna: nitiska åklagare använde lagar om obligatoriskt minimum för ett stort antal brott, lagar som hade antagits av lagstiftare från båda partierna, och fick den fängslade befolkningen att öka drastiskt till över 2 miljoner. Hela rättssystemet med dess hårda straff och åtal på löpande band, fick närmast totalitära maktbefogenheter över de som betecknades som kriminella och således inte var värda något lagligt skydd. Långt före Trump var "rättssäkerhet" i praktiken lagens drakoniska styre över fattiga och i oproportionerligt stor del svarta som hade kastats ut från nyliberalismens arbetsmarknad.

Detta legaliserade förtryck hade också alltid en skarpt utomlaglig sida. Åklagarna åsidosatte rutinmässigt sin plikt att överlämna bevis som kunde vara friande till försvarsadvokaterna, och Högsta domstolen godkände dessa överträdelser. De ignorerade också de utbredda falska vittnesmålen från poliser och tog en polismans ord – oavsett hur osannolika – som obestridliga bevis på skuld.

Polisen kunde misshandla misstänkta fysiskt utan påföljd, och till och med mörda dem. De rättskipande myndigheterna krävde varken sanning eller proportionella straff. Det fanns ingen skillnad mellan partierna när det handlade om att polismyndigheter och distriktsåklagare utnyttjade värdelösa rättsmedicinska bevis för att låsa in folk. Det viktiga var att döma och låsa in de som redan antogs vara skyldiga till att vara samhällets fiender.

Rudys upplopp

Lag och ordning har aldrig bara varit en sansad angelägenhet i dystra rättssalar. Den har också varit olydig och vulgär. 16 september 1992 hjälpte Rudy Giuliani, före detta åklagare i New Yorks södra distrikt, De patrullerandes välvilliga förbund (PBA – Patrolmen's Benevolent Association) att leda ett upplopp med tusentals lediga NYPD-poliser mot borgmästare David Dinkins, den första färgade person att inneha posten, och hans förslag om en helt civil övervakningsnämnd. En mobb av berusade snutar hoppade på bilar, stormade genom barrikader och upp för trapporna till kommunhuset, och stängde ner trafiken över Brooklynbron medan de skanderade ”Dinkins måste avgå”, ”Borgmästaren går på crack” och ”Ingen rättvisa, ingen polis”.

De uniformerade tjänstgörande poliser som stod intill gjorde inget för att stoppa dem: ”kriget mot brott” hade alltid som avgörande förutsättning att polisen stod utanför lagen. Trump, som gled omkring i New Yorks överklass, hängde på och satte i maj 1989 in helsidesannonser som krävde att de felaktigt anklagade ”Central Park Five” skulle avrättas: ”MEDBORGERLIGA RÄTTIGHETER UPPHÖR NÄR VÅR SÄKERHET ANGRIPS!” Polisövervakningen antog allt större proportioner i New York eftersom de lokala och nationella eliterna hade utnyttjat skuldkrisen på 1970-talet för att tvinga staden att byta ut sin spirande sociala demokrati mot fastighetsbolag och en finansledd utveckling. Det var billigare att köpa tvång än samtycke.

Året efter upploppet vann Giuliani över Dinkins och började ha tillsyn över samma polisavdelning som under hans uppsikt hade varit ökänd för sin rasism och brutalitet. När Giuliani fick klagomål från svarta New York-bor, svarade han så här:

Jag vill nå alla samhällsgrupper i staden. Det måste handla om att ge och ta. Och de måste lära sig att hålla sig i styr på samma sätt som de talar.

Idag frågar Trumps belackare: ”Vad hände med Rudy?” En bättre fråga att ställa är varför så många personer inte förstod vem Giuliani – som efter 11 september döptes till ”Amerikas borgmästare” – redan var.

Politiken delar upp världen i vi och dom, ett folk och dess fiender. ”Ondskans krafter finns överallt” varnade PBA:s ordförande Philip Caruso under snutarnas revolt mot Dinkins. ”De försöker omringa oss. De försöker besegra oss.” Under ett krig mot ondskan gäller förstås inte normala regler: de som har anförtrotts att skydda den av regler styrda ordningen måste under exceptionella omständigheter undantas från just dessa regler. I ett kristillstånd blir undantaget regel – och vi har sedan länge levt i ett permanent kristillstånd, en bisarr tillvaro som normaliserats genom sin otroliga långvarighet.

Vi bör vara mycket uppmärksamma på det faktum att både Trump och Biden har liknat den offentliga sjukvårdens kris med ett ”krig”. Trump är nu överbefälhavare och kan tack vare sina föregångare och deras hjälpare i regeringssystemet agera med minimal återhållsamhet.

I februari utfärdade Trump en störtflod av benådningar och straffnedsättningar för mäktiga ekonomiska brottslingar med goda förbindelser, inklusive den dömda skräpobligationskungen Michael Milken, en man vars snikenhet gjorde honom till symbol för Wall Streets girighet på 1980-talet. Det var höjdpunkten för decennier av rättskipningshistoria, ett ohöljt uttryck för den roll som massfängslade spelar under klasskriget i USA.

Invandrare görs till syndabockar

Kaliforniens lagförslag 187 inleddes med dessa ord:

Folket i Kalifornien konstaterar och kungör följande: att de har drabbats och drabbas av ekonomiska umbäranden som orsakas av närvaron av illegala utlänningar i denna stat. Att de har lidit och lider personliga oförrätter och skador som orsakats av illegala utlänningars brottsliga uppträdande i denna stat. Att de har rätt till skydd från sin regering mot varje person eller personer som tar sig in i detta land illegalt.

Omröstningsresultatet 1994 förde in samtidens krig mot ”illegala invandrare” i den nationella politikens mitt.

Sedan 1990-talet har invandrare upplevt hur deras mest elementära skydd mot utvisning har trasats sönder, medan myndigheterna satte upp hundratals mil av gränsstaket och gränspatrullernas storlek nästan femdubblades. Gränslinjerna mellan ”det amerikanska folket” och de utanför upprätthölls alltmer nitiskt ju mer värdet av ett amerikanskt medborgarskap verkade rasa. Lagliga fasta invånare som hade tillbringat större delen av sitt liv i detta land blev permanent landsförvisade på grund av triviala narkotikabrott. Den verkställande makten utnyttjade omfattande maktbefogenheter för att hitta papperslösa personer som skulle utvisas, och miljontals blev offer för denna drakoniska politik – först i namn av krig mot brottsligheten och sedan också krig mot terrorismen.

I en oblygt etnonationell och religiöst profilerande åtgärd efter 11 september använde Bush-administrationen människojakt för att samla ihop muslimska invandrare, av vilka många utsattes för fysisk misshandel innan de utvisades. En stor del av Trumps krig mot invandrare, inklusive de rasistiska inreseförbuden som täckte enorma områden av den muslimdominerade världen och Afrika, har godkänts efter juridiska granskningar.

Kriget utomlands var gränsen hemma. Precis som med kriget mot brottsligheten har även skamlösa officiella brott till största delen försiggått okontrollerade. Liksom kriget mot brottsligheten är det krig mot invandrare som Trump ärvde inte olagligt: det är lagen.

Trumps murprojekt började inte med bygget av hundratals kilometer stängsel: de fanns redan på plats, tack vare Lagen om säkerhetsstängsel från 2006, som undertecknades av George W Bush och fick stöd i senaten av Obama, Biden och Hillary Clinton, Trumps ”mur” är det gränskrig som hans föregångare förde, draget till sin senaste ytterlighet. Hans urholkning av asylrätten för centralamerikaner, som till exempel har lett till att familjer splittrats, var en grym intensifiering av Obamas försök att internera centralamerikanska familjer tillsammans.

Det som kan verka ovanligt är Trumps kraftiga nedskärningar av programmen för vidarebosättning av flyktingar, och hans uppmaning till de fyra färgade kongressledamöter som kallas ”the Squad” att ”åka tillbaka och hjälpa till att fixa de fullständigt trasiga och brottsdrabbade ställen de kom från”. Men en seriös historisk redogörelse måste förklara vad det var i USA:s politik före 2016 som gjorde detta beteende möjligt: den mångåriga demoniseringen av invandrare som ett inhemskt hot av utländskt ursprung, och att icke-vita som har avvikande uppfattningar på något sätt alltid är främmande.

Uppbackat med ökade anställningar till Gränspatrullerna, nya stängselavsnitt, eller utplacering av Nationalgardet, var uppgiften för detta invandrarfientliga säkerhetsgormande att avleda amerikaners

oro över den ekonomiska globaliseringen och medborgarnas minskade fördelar och sprida panik om migranter och olaglig narkotika. I ett PM till president Clinton skrev hans rådgivare Rahm Emanuel – nästan två årtionden innan Emanuel som borgmästare i Chicago skulle leda ett försök att mörklägga polisens mord på Laquan McDonald – så här i ett privat brev: ”Om vi vill ha ett fortsatt stöd från allmänheten för handel och vänskapliga relationer till Mexiko, måste vi vara noggranna i våra ansträngningar att bromsa den olagliga handeln (t ex narkotika och invandrare).” Före Trump ansågs det ohyfsat att tala så frispråkigt offentligt.

Trump har gått utöver sina företrädares praktik genom att utnyttja coronaviruskrisen till att nästan helt upphäva all laglig invandring – med förutsägbart undantag för de gästarbetare som företagen kräver, samtidigt som agenter skickar tillbaka ensamkommande minderåriga som söker asyl vid den mexikanska gränsen. Men Trumps presidentskap blev bara möjligt genom att hans uttalande att mexikanska migranter var ”våldtäktsmän” och ”orsakade brott”, och att muslimer utgjorde ett terroristiskt hot, fick genklang hos alldeles för många människor. Trumps främlingsfientlighet talade samma språk som båda partiernas krig mot brottslighet, som alltid även var ett krig mot invandrare.

Ta hem kriget

Trump's uppmaning att ”dominera” demonstranterna, och hans hot att sätta in överväldigande militära styrkor, fick etablissemangets kritiker att klaga på att han gått för långt, eftersom den aktiva, tjänstgörande militärens råa, ohämmade våld bara är tänkt att användas mot utlänningar. ”Pentagons tjänstemän konstaterar att militären är utbildad att använda dödligt våld mot utländska fiender, inte för att tillämpa lagen, och det som passar i Falluja passar inte på Farragut Square”, rapporterade *New York Times* som en självklar sanning. Men George Floyds internationellt utsända avrättning hade redan påmint oss om att imperialistiskt våld aldrig har hindrats av gränser.

Att använda militär vore en farlig upptrappning snarare än en grundläggande spricka. Poliser som kontrollerats av demokratiska borgmästare har visat att inhemska säkerhetsagenter är förmögna till spektakulärt våld: angrepp med fordon, hänsynslös misshandel, gummikulor mot ögonen, att tränga ihop demonstranter på Manhattanbron och bombardera inträngda demonstranter med tårgas.

Det var demokratiska borgmästare som införde utgångsförbud, från Providence och Seattle till New York och Los Angeles, och glatt upphävde den grundläggande medborgerliga rättigheten att vistas utanför sitt hem. Demokratiska guvernörer anslöt sig till sina republikanska motsvarigheter och satte in Nationalgardets trupper, vars kamouflageuniformer, anfallsvapen och pansarfordon inte är lätta att skilja från vad den stående militären under Trumps befäl har.

Offentligt våld hemma och utomlands har sedan länge förstärkt varandra. Bush-administrationen förklarade utländska icke-statliga soldater för olagliga, och därmed utan skydd från internationell eller inhemsk lag. De försökte också göra samma sak mot Jose Padilla, en amerikansk medborgare. De godkände tortyr, vederbörligen tvättat med juridiska memorandum, som gjorde att häktade ”misshandlades, kastades i väggar, tvingades in i små lådor och skendränktes – utsattes för låtsasavrättningar där de upplevde en känsla av att drunkna.” Bush och hans tjänstemän kallade det ”förbättrad förhörsteknik”, medan *New York Times* fram till 2014 undvek T-ordet, och kallade tekniken för ”brutal”.

Dick Cheney påstod att det i kraft av landets speciella ställning faktiskt var omöjligt för amerikaner

att tortera:

Att kalla detta för ett tortyrprogram är att förtala de hängivna yrkesmän som har räddat amerikanska liv och framställer terrorister och mördare som oskyldiga offer.... under kampen mot terrorismen finns det inget utrymme för en medelväg, och halva åtgärder lämnar dig halvt utlämnad.

Vad ”vi” gör måste vara något helt annat, något ädelt, i kraft av vilka vi är. Polisens försvarare säger givetvis samma sak.

CIA och dess allierade i båda partierna hävdade i årtal felaktigt att tortyr var nödvändigt för att stoppa terrorismen och hitta Usama bin Ladin. Under Obamas trofasta anhängare John Brennan spionerade sedan CIA-agenter på sina övervakare i senaten, precis när en undersökning hotade att avslöja dem. Tillsammans med tidigare kompisar i den nationella säkerhetstjänsten började Brennan sedan arbeta som TV-kommentator, och tjänar sitt levebröd på att göra det osannolika påståendet att Trumps agerande är exempellöst.

Liksom kriget mot brottslighet och invandring överskred kriget mot terrorismen laglighetens redan vidsträckta gränser. Den nya fienden gav i själva verket ny dispens till offentlig straffrihet. 2005 publicerade *New York Times* avslöjanden att Bush-administrationen hade givit NSA tillstånd att utan fullmakt avlyssna amerikanska medborgares internationella telefonsamtal.

Men *Times* hade tillgång till historien redan 2004, innan George W Bush omvaldes. De beslutade sig för att inte publicera den efter påtryckningar från regeringen. Redaktörerna gick med på att ta in den i tidningen mer än ett år senare bara på grund av att James Risen, en av de två reportrar på *Times* som hade skrivit historien, var på väg att publicera avslöjandena i en bok.

”Tre år efter 11 september påverkades vi som land fortfarande av detta trauma, och vi som tidning var inte immuna mot det”, funderade tidningens chefredaktör Bill Keller. ”Det var inte någon sorts patriotisk hänförelse. Det var en intensiv känsla av att världen var ett farligt ställe.” Men Kellers okritiska trohet mot det nationella säkerhetssystemet är en exakt beskrivning av den långa baksmällan efter den patriotiska hänförelsen efter 11 september.

Svaret på detta förödande avslöjande från kongressen, där Demokraterna hade återtagit kontrollen, var precis lika underdånigt: den antog lagändringen FISA 2008, som utvidgade rätten att övervaka och gav juridisk immunitet i efterhand till de telefonbolag som hade samarbetat under den olagliga telefonavlyssningen. Senator Barack Obama röstade ”ja”, och när han väl blev president gjorde han ingenting för att utreda eller väcka åtal för brotten under kriget mot terrorismen. I själva verket fortsatte kriget under Obama, som genomförde fler drönarattacker under sitt första år än vad Bush hade gjort under alla sina åtta.

Straffrihet

Istället för att anklaga det nationella säkerhetssystemet för att ha skapat denna röra, lovprisar liberalerna det nu för att förment leda motståndet mot Trump. 2018 anslöt sig faktiskt Nancy Pelosi och riksrättshjälten Adam Schiff till de republikanska ledarna för att behålla systemen PRISM och Upstream för massövervakning, de system som Edward Snowden hade avslöjat. Ända sedan 11 september och under presidenter från båda partierna, har Demokraternas ledning försökt alliera sig

med säkerhetsstaten. Utan makt under Trump bönfaller den nu vårt lands spioner att befria oss från hans presidentskap. Samtidigt hoppas Trump och hans bas att polisen ska bli deras räddning. Vem räknar med folket?

Trump fortsätter det permanenta globala kriget med hjälp av ett kongressgodkännande från 2001 att få använda militära styrkor, skenbart begränsat till ”de länder, organisationer eller personer [som presidenten] menar planerade, godkände, begick eller hjälpte till med de terrorangrepp som ägde rum den 11 september”. I januari beordrade Trump mordet på den iranske generalen Qassem Soleimani, och beslutade att rättfärdiga mordet genom att peka på godkännandet av militär makt mot Irak från 2002 – ett krig som president Bush och stöd från båda partierna i kongressen (inklusive Joe Biden) inledde med hjälp av fruktansvärda lögner och åsidosättande av internationell lagstiftning.

Detta godkännande är aktivt än idag, trots att det specifikt gällde angrepp på Saddam Husseins regering. Saddam Hussein störtades 2003 och avrättades 2006. Trumps påstådda ”isolationism” är i själva verket bara militarism, ett förhärligande av amerikanska privilegier som sedan länge finns inbyggt i den amerikanska utrikespolitikens mitt. Trumps motvilja handlar inte om angrepp på främmande länder, utan att amerikanska trupper dör där: samma förutsättning som ligger bakom betoningen av luftherravälde och drönare i Afghanistan som har lett till mycket färre amerikanska förluster än någon större konflikt under det senaste seklets amerikanska historia, utom det första Gulfkriget.

Trump har förvandlat denna övergripande straffrihet till ett fullständigt konstant hyllande av USA:s undantagspolitik, ett trotsigt löfte att försvara folket mot dess utländska och inhemska fiender. Ironiskt nog gjorde inte den liberala entusiasmen för krigen mot terror, invandrare och brottslighet väljarna övertygade om att liberalerna var lika tuffa som Republikanerna. Istället legitimerade den framväxten av en radikaliserad höger, och hjälpte Republikanerna att utmåla liberala politiker och journalister som svaga och till och med förrädare. När grundläggande ekonomiska frågor togs bort ur den politiska debatten, kanaliseras konflikter om säkerhet till oenighet om snävt avgränsade ”sociala frågor” på villkor som garanterade att högern skulle vinna: tro, familj, nation (med baktanken att alla tre rörde ras).

Under valkampanjen lovade Trump att återinföra tortyr för att ”besegra vildarna”, eftersom de som bryter mot reglerna inte var värdiga att skyddas av dem. ”Vi måste spela spelet på det sätt de spelar det”, sa Trump. När han väl hade tillträtt, hävdade han att ISIS hade besegrats eftersom militären under hans ledning ”stred för att vinna” och inte längre ”stred för att vara politiskt korrekta”. Mer nyligen ingrep han för att skydda Navy SEAL-soldaten Edward Gallagher, som på ett trovärdigt sätt anklagades för fruktansvärt våld i Irak, och förband sig för att ”stå upp till försvar för soldaterna”.

Trump hånade också reglerna på hemmaplan, och hävdade att Black Lives Matter orsakade mer brott: ”Radikala aktivister som fritt sprider gemen och polisfientlig fientlighet och bara uppmuntrar brottslingar.” Han gav polisaspiranter på Long Island råd om hur de skulle ta hand om häktade misstänkta: ”Var snälla och var inte för vänliga.” Polisen har förstås fått sådana marschorder många gånger tidigare.

Godkännande

Strax innan justitieminister Jeff Sessions avsattes för att ha försvarat sin egen uppfattning om ”rätts-säkerhet”, begränsade han kraftigt de federala åklagarnas förmåga att vidta åtgärder mot lagstridiga polisavdelningar. Det var ett kraftigt slag mot den federala tillsynen av farliga poliser – en verklig om än blygsam bedrift som medborgarrättsavdelningen i Obamas justitiedepartementet åstadkommit.

Sessions framställde det som något i sig själv orimligt att tillämpa lagen på polisen. ”Vissa började behandla brottslingar som offer. Och er som brottslingar”, hade Sessions klagat under ett tal inför ett möte med poliser:

Men inte det här justitiedepartementet. Vi vet vems sida vi står på. Vi är på de godas, den allmänna säkerhetens, lagens, religionens och samhällets sida. Vi försvarar vårt folk och våra värderingar mot banditer.

Det var utifrån denna princip som Giuliani övervakade NYPD och Cheney förde kriget mot terrorismen: alla handlingar för att skydda vårt enastående land är i sig själv berättigade.

Trump har använt den verkställande maktens långvariga utvidgning som ett skydd för sin egen personliga strafffrihet, en oberörbarhet som förstärks av hans förmåga att dela ut såväl benådning och respiratorer som beskydd. Trump och hans allierade har rättfärdigat denna strafffrihet som ett korståg mot det federala rättsväsendets och den nationella säkerhetsstatens missförhållanden.

De har till och med ett visst berättigande för detta. I december förra året kom justitiedepartementets generalinspektör fram till att FBI grovt hade misstolkat sin tillämpning av lagen om övervakning och underrättelseverksamhet utomlands när de krävde tillstånd att spionera på Trumps tidigare kampanjrådgivare Carter Page.

Det har sedan länge varit uppenbart att lagen var en nickedocka för den nationella säkerhetsstaten som praktiskt taget aldrig avvisade en begäran om tillstånd. I mars var det inte många som noterade en annan rapport från justitiedepartementets generalinspektör. Den visade att problemen med hur Carters FISA tillämpade godkännanden var en del av ett systematiskt mönster som hade varit tydligt under FBI:s hela historia sedan 11 september: det fanns ”uppenbara misstag eller otillräckligt underbyggda fakta” i varenda ansökan som de valde ut för granskning.

Först när denna praxis skadade en person bland republikanerna ingrep FBI, rättsväsendet och nu kongressen (där lagstiftning övervägs) för att genomdriva reformer. Först då började den vanliga praktiken verka förkastlig. Det Trump kallade ”häxjakt” var i själva verket det normala.

Trump's konflikt med den ”djupa staten” härrör ur hans hantering av internationella frågor, som har orsakat de mest högljudda klagomålen från kritiker inom båda partiernas etablissemang ända sedan hans presidentskap inleddes. I själva verket gör Michael Flynn, en av den högsta militärens tidigare främsta terroristjägare, det klart att han delvis anser Putin vara en allierad på grund av sina bestämda aktioner under kampen mot ”radikala islamister”.

USA:s höger betraktar världen i form av en svart-vit konflikt eftersom det är den brutala logiken av de krig som USA sedan länge har fört hemma och utomlands. Det är just denna utrikes-, straffrätts- och invandringspolitik som är mallen för Trumps styre.

En revolternas tidsålder

Många observatörer förutspådde att Covid-19 skulle inleda en ny epok av politikfientlighet och ta udden av de senaste årens globala revolter, eftersom massorna skulle bli permanent förslamade och kravet att bara överleva skulle begränsa dem till ett tillstånd av beroende och isolering. Åtminstone i USA har dessa förfärliga förutsägelser visa sig vara felaktiga. Folk är rasande.

Videon med det ohyggliga mordet på George Floyd, med sin sadistiska likgiltighet för svartas liv, utlöste de nuvarande oroligheterna. Men folkmassor är inte automatiskt beredda att kämpa mot polisen och plundra välkända butikskedjor. Regeringens uppseendeväckande oförmåga att skydda människors liv och hälsa under den katastrofala karantänen gav upphov till både ilska och mod.

Trump hällde bensin på brasan och kan mycket väl straffas för det i november. Men liberaler som har förbundit sig till status quo ska inte finna någon tröst i det. Deras sagor om vem Trump är och var han kom ifrån avslöjas på gatorna.

Det är inte konstigt att en mäktig minoritet av amerikaner förälskade sig i en auktoritär person som hänförs av att bryta mot lagar, normer och tabun i namn av att skydda det amerikanska folket mot dess fiender. Eller att de kom att tro att rättsväsendet inte gäller för de som har ansvar för att genomdriva reglerna. Vem stod upp för normer och institutioner när justitiedepartementet underlät att åtala finansmännen för deras roll i den globala ekonomiska härdsmltan 2008?

Uppfattningen att ledare kan och måste bryta mot reglerna för att skydda det amerikanska folket har sedan decennier varit en central princip i USA:s styrelseskick. När ett nyliberalt auktoritärt styre med en demokratisk fernissa inte fungerade krävde många människor den äkta diktatoriska varan istället för att ta upp de bakomliggande förutsättningarna till förnyad prövning.

Det som är anmärkningsvärt med Trumps styre är att denna straffrihet inte bara gäller regeringen i allmänhet utan honom i synnerhet – och att nästa hela det republikanska partiet hejar på honom, i motsats till vid Richard Nixons röriga fall. Många andra, som är missnöjda med ett system som har svikit dem under båda partiernas ledning, bryr sig helt enkelt inte.

Trots att den amerikanska vänstern har upplevt en historisk återuppståndelse, har den hittills inte lyckats knyta ihop arbetarnas ökade stridbarhet, de svartas uppror och ilskan hos ungdom som bara får det sämre, till ett majoritetsförbund som kan dra oss ur denna röra. Men Trumps extremism har hjälpt vänstern att förändra debattvillkoren genom att avslöja den fruktansvärda sanningen bakom de båda partiernas tidigare normer, från främlingsfientlighet till lag och ordning.

Detta uppror angriper den nyliberala lösningens rasistiska och säkerhetsinriktade kärna och får stöd för kravet att ta från polisen finansieringen och återinvestera den i grundläggande service. Det införande av säkerhetsstaten som ägt rum under decennier trängde undan klasskonflikterna. Den nuvarande rörelsen sätter fart på dem igen och kräver en stat som finansierar omvårdnad istället för förtryck.

Trump är den president som den amerikanska historien gav oss för att hantera en aldrig tidigare skådad överlappande kris. Vår situation är tveklöst skrämmande. Men liberalerna kommer inte att få någon tröst av att återgå till det ”normala”, vad nu det var. Krisen har återuppväckt krav på att Trump ska ”följa vetenskapen”, och det borde han verkligen. Men det som räknas som ”sant” i Washington har sedan länge underordnats de styrandes infall, och nödvändigheten att få ett kris-

drabbat system att röra sig framåt.

Liberalerna har rätt i att Trumps auktoritära styrelsesätt utgör ett hot mot detta land och mot världen. Det de inte förstår är att bestämmelserna inte bara var en förevändning för förtryck utan också för förvirring. Våra normer och institutioner kan inte rädda oss från Trump eftersom de hjälpte till att göra honom till president. Om vi vill att folk ska respektera normer och institutioner så måste vi bygga nya normer och institutioner som är värdiga folks respekt. Under tiden kan vi förvänta oss mer cynism. Och fler revolter.